

(המשך מעמוד 41)

מור האופייני לו. אני עושה זאת כבר כמה וכמה שנים, בנישפי בהירת מלכת המים. ליד כל היפהפיות, אני מרגיש כדג במים. לא מפריעה לי אפילו העובדה שאשתי קרני, נמצאת באולם, גילה מני. ואילו קרני אמרה: "לא איכפת לי מה הוא עושה, שיהנה מן החתיכות, בתנאי שלא יביא הביתה מזכרות."

גיבור הערב היה השחקן חיים טופול שהתנדב לעלות לבמה ולהסביר לקהל האלפים, מדוע הפלאטרס לא יופיעו. הוא עלה לבמה וחייב את המנחה, מני פאר.

שופטים אי' הם אלה שקבעו מי תזכה בתור אר נסיכת היסטוריה, בראשון שבנשפי מלכת המים 1980. מימין: דוד חיימוביץ מהנהלת אופיר טורס, טובה ישעיה מהנהלת הפירסום של עץ הזית, תתאלוף (מיני). נתקה ניר, יו"ר הוועד למען החייל ויוסי שוורץ מהנהלת חברת החבורה עמי טורס שבאוטובוסים החדשים והממוזגים שלה מגיעות המתמודדות להזדויות.

כמתכונן, עלה חיים טופול לבמה, הסיר ביר את מגיני השביתה של האמנים ואת סירובם להופיע עם הפלאטרס. הוא הציג את עמיתיו, שעלו לבמה עם שלטים. אמר טופול לקהל: "אתם לא צריכים להי פגע מן המאבק שלנו. לכן הבאנו לכם תוכנית שהיא מעל ומעבר למצופה, אך בכל זאת, אם יש מישהו מביניכם, החש עצמו מקופח בגלל העובדה שהפלאטרס אינם מופיעים, שיקום! שלא ישב ויהנה כל הערב ויבוא אחר כך בטענות. מי שרוצה את הפלאטרס — שיקום!"

מאה אמנים פרצו אל הבמה בשירה אדירה בנוסח הגשש החיוור: "אף אחד לא קם" כך התחיל הגשש הראשון.

"אשקלון לא חזתה עד כה בנשף נפלא כזה", אמרה מנהלת המלון, תיקוה אהרונני. בסיום הגשש נבחרה שלי ברלינסקי כנסיכת היסטוריה, בתם של השחקן זאב ברלינסקי ואשתו זובה, שנכחו באולם וצילמו את המעמד ללא הרף. כסגנית ראשונה נבחרה אתי סלע, וכסגנית שנייה ירדנה צורר.

אמן והקדיש את כל מירצו וזמנו לעניין, אני מאוכזב. תמכתי בהחרמת המישחקים ולכן לא ראיתי את ההשתתפות במוסקוה בתור אתגר גדול. אם היינו נמצאים שם לא היינו זוכים לחופש רב. זה ברור לי. היינו נמצאים בלחץ המשטר הרוסי. אני בטוח שגם השיפוט לא היה לטור בתנו, כמו שקורה עכשיו לגבי מדינות אחרות. אפילו מהגוש המזרחי.

אני בהחלט מרוצה מכך שהשלוויה משדרת את המישחקים. זה בידור כמו בוועת, או כמו כל תוכנית אחרת. לא צריך לעצום את העיניים ממה שקורה בעולם.

החרם לא נכשל. הרוסים, למרות כל המדליות שזכו בהם, מרגישים בחסרונם של ספורטאי המערב. הם יודעים בבירור מדוע הם זכו בכל המדליות והיו מעדיפים להתחרות עם ספורטאים גדולים.

במקצוע הקליעה הגיל הוא אינדיבידואלי. אני בן 34 ויכול להתחרות באי לימפיאדה הבאה, אני מאמין שהייתי מתברג בין 15 הקלעים הראשונים וזה היה יכול להיות הישג רציני.

יוחנן מויאל:

כ ? האולימפיאדה הזאת היא פשר לה של ארצות-המערב, אם באו ספורטאים מארצות כמו אנגליה וצרפת, אפי שר היה להחליט שכל הגוש המערבי יבוא.

לגבי ספורטאים שהגיעו לרמת השתתפות ולא נמצאים שם בגלל חרם פוליטי, זו אכזבה קשה. באיזה מקום אני חש התמרמרות.

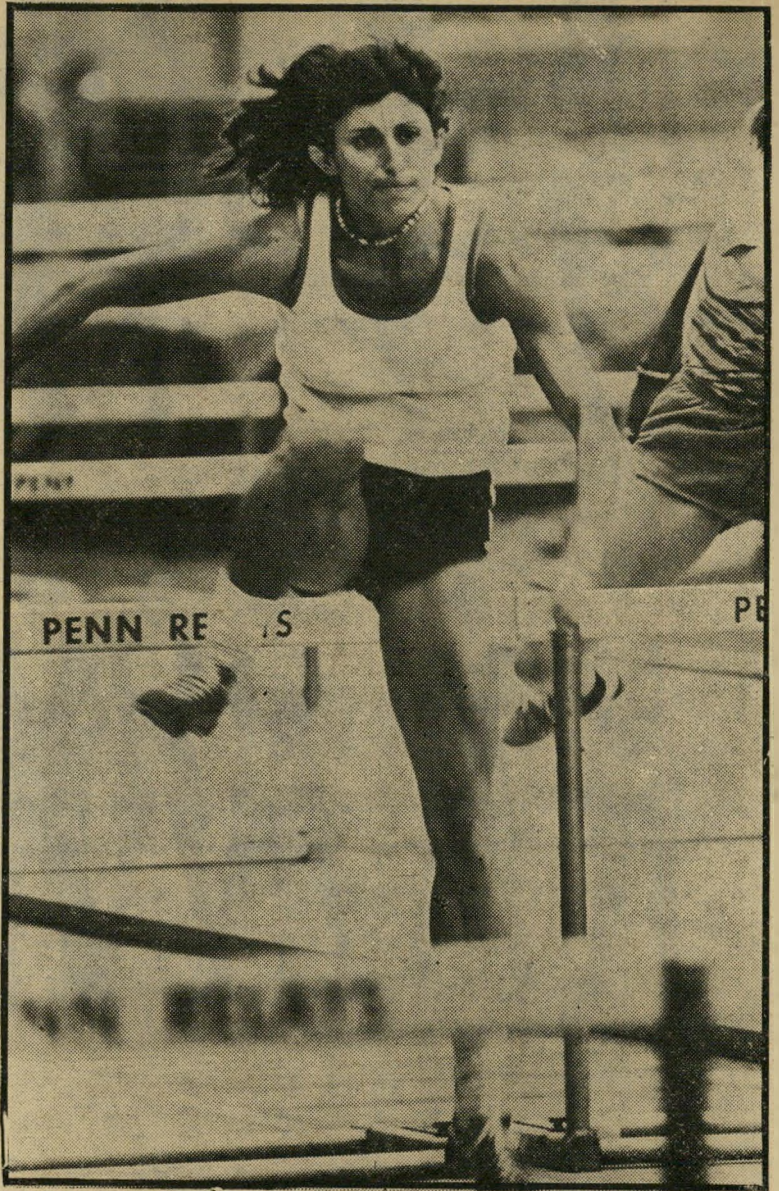
אני מסתכל בשידורי הטלוויזיה כדי לראות לאיזו רמה הגיעו המתעמלים. זה מעניין אותי מהבחינה המיקצועית. אני רואה מתעמלים שזוכים בניקוד גבוה על מכשיר הקפיצות, זה מכשיר שאני מגיע בו לאותה רמת ביצוע, אבל אני לא שם. יפה מצד הטלוויזיה שמסקרת בהרחבה את המישחקים. כולם רוצים לראות את רמת הביצוע וההישגים של כל הספורטאים, אבל ממעיטים בערכו של מי שלא נסע. לא מזכירים אף פעם את הספורטאים הישראליים שלא משתתפים בגלל הי

ג'ורדאובט מנינק רן ביוון

עניין הפוליטי, אבל הישגיהם מתאימים לאולימפיאדה. לדעתי נכשל החרם בצורה בולטת, יזה בגלל שיקולים מוטעים של המדינות המערביות. זה ממש צובט בלב לראות כמה מדליות השיגו הרוסים והמזרח-גרמנים. אני בן 22, ויכול להשתתף באולימפיאדה הבאה, אם אהיה באותו כושר. אני ממשיך להתאמן לקראת אליפות העולם במכסיקו, אם הייתי משתתף במשחקי מוסקוה, הייתי מגיע לתוצאות הטובות ביותר שהגיע ספורטאי ישראלי אי פעם באולימפיאדה.

הייתי מוכן להקריב למען האולימפיאדה את השהייה בבית בזמן לידת בתי. היא נולדה בימים אלה. עובתי את דירתי הישכורה והפסקתי לעבוד כדי להתמסר לאימונים. אנחנו גרים בבית הורי ומר-טלת עליהם מעמסה כבדה.

אצנית רוטי-שחמורוב חרם טלוויזיה-כללי

סיגל וינר:

מ בחינה פוליטית החרם מוצדק. חבל שזה פוגע בספורטאים. אני אי שית מצטערת מאוד שלא נסענו, אפילו אם לא היינו המצטיינים בתחרויות, לפחות היינו מייצגים את ישראל בהתעמלות. אני חושבת שהדבר חשוב גם ליהדות רוסיה.

אין בארץ שום תודעה להתעמלות. אף אחד לא מכיר אותנו, ואף אחד לא בא לתחרויות התעמלות שנערכות כאן. אני השגתי תוצאה שמאפשרת לי השתתפות באולימפיאדה, אבל מעולם לא הזכירו את שמי בנושא זה.

המכשיר החזק שלי הוא הקורה, ואני מאמינה שהייתי משיגה תוצאה טובה יחסית. לתחרויות באולימפיאדה הקדשתי את כל זמני. אני בת 17 ועדיין יש מקומות בארץ שלא ראיתי. הפסדתי שלושה חודשי לימודים השנה בגלל אימונים אינ-טנסיביים. בשביל ההתעמלות אני מפיסדה את שנותי היפות ביותר. ברור שביטול הנסיעה הוריד לי את המוטיבציה. אני חשבת לנסוע לאולימפיאדה ואחרי כך לפרוש בצורה מכובדת מהענף. אני אמנם ממשיכה להתאמן לקראת אליפות-העולם במכסיקו, ואני מאוד מקווה שיישאר לי רצון להתאמן לקראת האולימפיאדה הבאה, כמו שהתאמנתי לקראת משחקי מוסקוה.

טוב מאוד שמשרדים את האולימפיאדה בטלוויזיה, לפחות אפשר לראות ספורטאים אחרים והישגים מעולים. זה צובט בלב, אבל זה לא העיקר. העיקר הוא שיתחילו להתעניין יותר בענף ולפתח אותו.

מיכה קאופמן:

אני בעד החרם. כל מדינות-המערב היו צריכות להחרים את משחקי האולימפיאדה. ברור שבתור ספורטאי שהתי

טרסים הפוליטיים שלה. אבל יש לכך גם הסיבות עצומה מבחינה ספורטיבית. הרי מצב האידאלי לשבירת שיאים הוא כאשר כל התחרויות מתקיימות כל ארבע שנים בארץ בעלת תנאי מזג-אוויר שונים, אי אפשר לדעת אם השיא נשבר בגלל הישג אישי של המתחרה או בגלל השינויים בתנאים החיצוניים.

האולימפיאדה במקום קבוע תחסוך גם כסף רב. לא יצטרכו להקים כל פעם מחדש את כל המתקנים, אך מה שיחסך, ניתן יהיה להפנות לקידום הספורט. החרם על מוסקוה לא נכשל. לדעתי הוא הצליח בצורה בלתי-רגילה. במוסקוה היתה אומנם פתיחה מרשימה ומיפגך ראויה מופצץ, אבל זאת רק עטיפה חייצנית מפוארת. התוכן של האולימפיאדה הזאת הוא זול מאוד. המאבק האמיתי היה מאז ומתמיד בין הספורטאים האמריקאים והרוסים. ברגע שהאמריקאים לא באו, כל המתח נשבר. זה מתבטא יפה בתוצאות.

בענף שלי, הג'ודו, זה בולט בגלל אי-בואם של היפנים. תחרות בינלאומית בג'ודו בלי היפנים לא נחשבת לתחרות. אבל יחד עם זאת צריך להודות שקצת ניצבט הלב לראות בטלוויזיה את התחרויות. אף ספורטאי לא יכול להכחיש שהיה רוצה להיות שם.

בי זה פגע אולי פחות מכולם. אני לא ספורטאי שמתאמן ארבע שנים רק לאולימפיאדה. יש לי הרבה דברים מעבר לזה. מזה עשר שנים אני שוקד על פיתוח ענף הג'ודו בארץ, אני יכול להתיינות שרוב אלופי הג'ודו בארץ הם חנוכים שלי. לי זה לא יותר חשוב מאולימפיאדה.

אני היום בן 31. אני אלוף-ישראל 14 פעמים ברציפות. השתתפתי בתשע אלפי פניות אירופה, שתי אליפויות עולם ובארץ לימפיאדת מונטריאל. יחד עם זאת צריך להודות שהיה לי נוח לסיים את הקריירה באולימפיאדה. אבל אני לא אקבל בגלל זה שיער לבן.